

Nr 76.

Av herr **Eriksson** i Grängesberg, om åläggande för banker m. fl. att till taxeringsmyndigheterna lämna uppgift å beloppet av insättare gottgjord ränta.

Enligt gällande förordning om taxeringsmyndighet och förfarandet vid taxering åligger det vissa myndigheter, personer och bolag att till taxeringsmyndighet lämna uppgift om vissa slag av andra skattskyldiges inkomst. Sålunda skola, bland andra, arbetsgivare lämna uppgift om hos dem anställda personers inkomst av sitt arbete, förmyndarekammarer och gode män för tillsyn å förmynderskap uppgift om omyndiges inkomst, där denna uppgått till minst 500 kronor, samt styrelse för bolag angående den utdelning, som av aktieägarna uppburits.

Ändamålet med dessa upplysningar kan icke vara något annat än att de skola vägleda taxeringsmyndigheterna vid deras prövning av de skattskyldiges egna uppgifter och, där sådana icke lämnas, tjäna som grund vid bestämmande av taxeringsbeloppet. Samma skäl, som i dessa fall gjort upplysningar från annat håll än från de skattskyldige själva nödiga, bjuder, att även bankinrättning ålägges att uppgiva beloppet av insättarnes uppburna räntor. För den skattskyldige är frestelsen att glömma meddela sina ränteinkomster större än att glömma uppgiva sin inkomst av innehavda aktier. Det är nämligen ytterst svårt, för att icke säga alldeles omöjligt, att på något sätt kunna kontrollera hans uppgifter i förstnämnda avseende, i det senare möter däremot i regel inga större svårigheter, även om bolaget icke lämnat direkta upplysningar. Bankernas sekretess rörande insättarnes tillgodohavande synes icke lämpligen böra rubbas; vad som här åsyftas är icke någon åtgärd i sådan riktning, utan endast

en under fullt konfidentiell form till taxeringsnämndernas ordförande lämnad uppgift om uppburen ränta. Skattskyldig åligger att till honom meddela hela sin affärsställning, sin inkomst och sin förmögenhet. Han har sålunda själv, om han deklarerar sanningsenligt, uppgivit både sitt tillgodohavande i bank och sin där uppburna ränta. Genom bankernas upplysningar få icke taxeringsnämndernas ordförande veta något utöver vad de förut fått meddelande om. Är däremot deklARATIONEN oriktig, ger bankernas upplysning möjlighet att i statens intresse kunna åstadkomma rättelse.

För att utesluta missbruk av bankernas uppgifter torde vara nödigt stadga, att de skola, beträffande såväl behandling som förvaring, likställas med självdeklarationerna.

Jag förbiser icke, att en bestämmelse sådan som här föreslås kommer att vålla bankerna en del besvär och kostnad. Men då nu bolag med stora aktiekapital, fördelat i små aktier, som äro spridda i tusental över hela landet, få underkasta sig dessa besvär, torde bankerna även kunna göra detsamma. För att underlätta deras arbete torde man även, utan fara för missbruk, kunna stadga, att de minsta ränteinkomsterna icke behöva uppgivas.

På grund av det anförda föreslås,

att Riksdagen måtte besluta sådan ändring av förordningen om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering, att banker och andra sammanslutningar eller enskilda personer, som mot ränta emottaga penningar till förvaltning, åläggas att till taxeringsmyndighet lämna uppgift å beloppet av varje insättares under föregående år uppburna ränta.

Anhålles att bevillningsutskottet måtte föreslå de förändringar i förordningen, som ett bifall till motionen föranleder.

Stockholm den 24 januari 1913.

Bernh. Eriksson.